

forslag ikke kan gaa fra dette Thing uden at være blevet prøvet i et Udvalg, er en nødvendig Følge af de Forskjelligheder, som ere til Stede mellem dette Lovforslag, og hvad der her gjordes gjældende i Fjor. Jeg vil blot nævne saadanne Ting som Spørgsmaalet om Banernes Soverhed, om Kommunerens Tilskuds Størrelse, om Tilbagebetalingen af disse Tilskud og om Retningen af flere af de nu foreslaaede Jernbanestrækninger. Der jer saa stor Forskjellighed imellem, hvad der er foreslaaet i det nu foreliggende Lovforslag, og hvad der i Fjor blev indstillet af Udvalgets Flertal til dette Thing, at det slet ikke kunde forsvares, selv om det lod sig tænke, at lade dette Lovforslag passere uden Udvalgs Nedsættelse, men netop paa Grund heraf finder jeg ikke Anledning til her at dvæle ved Enkeltheder, hvoraf jo desuden nu flere ere blevne undergivne en omstændelig, overordentlig vidtløftig og en anden Behandling værdig Drøftelse af de to ærede foregaaende Lædere. Det, der overhovedet har bevæget mig til at forlange Ordet i denne Sag, er, at man af dette Lovforslag ser, at Regjeringen ganske vist i enkelte Punkter har taget Hensyn til, hvad Udvalgets Flertal i Fjor indstillede til dette Thing, men at den paa den anden Side absolut har set bort fra visse Ting, som fra Udvalgets Side ogsaa bleve fremstillede som Noget, der burde fremmes. Jeg vil ikke tale om, at Regjeringen i sin Antipathi imod visse Linier er gaaet saa vidt, at den ikke en Gang har villet anstille Undersøgelse om, hvad overhoved saadanne Baner vilde koste, eller om der lod sig anlægge Baner paa visse Strækninger. Jeg skal saaledes omtale den Banestrækning, som gaaende ud fra et Punkt nærmere ved Odense end Lommerup tænkes ført imod Syd til de to Kjøbstæder i Fyn. Denne Strækning er ikke bleven undersøgt — i det Mindste er der ikke oplyst Noget herom — uagtet Regjeringen dog blev meget indstændig opfordret til at undersøge den. Regjeringen har heller ikke — i det Mindste er det ikke kommet til min Kundskab — villet anstille nogen Undersøgelse med Hensyn til en Banestrækning imellem Lange og Silkeborg. En Undersøgelse af denne Linie lod sig isørigt meget let foretage fra Regjeringens Side thi to Strækninger af den, hver Strækning fra sin Side, ere foreløbigt blevne iværksatte ved Hjælp af private Selskaber, som have interesseret sig for denne Bane, men Regjeringen er gaaet saa vidt, at den aldeles har i deluffet Lange—Silkeborgbanen fra sit Lovforslag, uagtet denne Bane i Fjor var indstillet af Flertallet i Udvalget. I Regjeringens Motiver til Lovforslaget findes ikke anført nogensomhelst Grund til, at den er gaaet saaledes frem. Der staar blot, at Regjeringen ikke har kunnet overbevise sig om Nytten eller Nødvendigheden — jeg erindrer ikke rigtig, hvad det er for et Ord, der staar — af Lange—Silkeborgbanen. Kort sagt, det ses deraf, at den

Antipathi, som Regjeringen har haft overfor denne Bane, gaar saa vidt, at den ikke en Gang har villet tage Hensyn til de talrige Adresser, som den har faaet fra Egne, og til den Indstilling, som er kommen frem i dette Thing fra Udvalgets Flertal. Det er forunderligt, at Regjeringen slet ikke kan se, at der er nogen Nytte ved denne Bane. Denne Bane har dog den Egenstabs, at den gjør Veien fra det nordøstlige Sjælland til Esbjerg ca. 8 Mile kortere, end den nuværende Veie er, og for den Del af Sjælland, som ligger Nord for Randers, gjør den Veien ca. 6½ Mil kortere end den er, naar man gaar til Esbjerg over Aarhus—Standerborg—Herning og Sjern, ikke at tale om — hvad der kan ses paa Kortet, — hvilken umaadelig Lettelse det vilde være for den indre Trafik i Sjælland, om denne Bane blev bygget. En saadan Bane, som er anslaaet til at koste 1,200,000 Kr., vilde kunne gjøre denne Nytte, men dog kan Regjeringen ikke overbevise sig om, at den er til nogen Nytte. Efter Befolkningens Mening og efter en Udtalelse fra et Udvalg, som er blevet nedsat i disse Egne, har denne Bane ogsaa stor Betydning i en anden Henseende. Naar denne Bane kom i Stand, haaber man nemlig at kunne affkaffe Gudenaen som offentlig Vandvei, og at da Bandet fra Gudena kunde anvendes til at overrisle de store Strækninger, som ligge langs med Aaen, og som ere bekvemme dertil. Det anses derfor for at være et overordentligt vigtigt Spørgsmaal for denne Egn's Beboere, men Regjeringen maa formentlig have en anden Anskuelse om, hvor vidt det er til nogen Nytte at kunne faae saa store Strækninger overrislede med Vand, men det er vanskeligt at se af de Grunde, som den har anført, at den ikke kan begribe, at det er til Nytte at faae denne Bane i Stand. Jeg havde tænkt at omtale nogle flere Punkter, men efter den meget lange Behandling, som allerede er bleven denne Sag til Del, og efter den Udsigt, der er givet til at faae den behandlet i et Udvalg, finder jeg, at det er rigtigst, at jeg ikke indblader mig paa dem nu. Jeg skal blot endnu nævne et Par Punkter, som efter min Mening særlig maa fremhæves ved denne Sag. Det er allerede berørt af to ærede Lædere, at det vil være urigtigt at anlægge Baner i Fremtiden uden at se hen til det System af Statsbaner, som man mente yderligere maatte udføres, og jeg vil sige, at de Rigsdagsmænd maatte være meget godmodige, som gif hen og stemte for Stykker af Jernbaneanlæg uden at vide, hvad der egentlig er paatænkt med Hensyn til Jernbaneanlæg det Hele taget ved Statens Medvirkning. Man kan stole paa, at, naar først de Baner ere blevne anlagte, som Regjeringen særlig interesserer sig for, saa vil det holde haardt at faae anlagt andre Baner, som efter Rigsdagsmændenes Mening kunne være i lige saa høi Grad nyttelige, som de, Regjeringen særlig